

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Ing. P. G., MBA**, zastoupená Mgr. et Mgr. Jiřím Flamem, Ph.D., advokátem se sídlem Rohanské nábřeží 671/15, Praha 8, proti žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2020, č. j. MV-2883-18/OSK-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2023, č. j. 31 Ad 15/2020 - 282,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. **Vymezení věci**

[1] Rada Energetického regulačního úřadu rozhodnutím ze dne 29. 1. 2019 jmenovala žalobkyni na služební místo představeného – ředitelky sekce regulace v Energetickém regulačním úřadu, zařazené do 15. platové třídy, v oboru služby Energetika. Na základě systemizace služebních a pracovních míst na rok 2020 však došlo ke zrušení tohoto služebního místa.

[2] Dne 25. 3. 2020 služební orgán vydal rozhodnutí č. j. 05790-55/2015-ERU, kterým podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě žalobkyni převedl na služební místo odborného rady v oddělení obnovitelných zdrojů energií (OZE), s výkonem služby v Energetickém regulačním úřadu, se služebním působištěm v Praze, v oboru služby Energetika. Tímto rozhodnutím žalobkyni zařadil do 13. platové třídy a 10. platového stupně a určil měsíční plat. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 14. 7. 2020, č. j. č. j. MV-2883-18/OSK-2020, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí služebního orgánu se žalobkyně dále bránila žalobou, které Krajský soud v Brně vyhověl a rozsudkem ze dne 30. 8. 2022, č. j. 31 Ad 15/2020 - 178, rozhodnutí žalovaného zrušil. Toto rozhodnutí však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 Ads 235/2022 - 45. Důvodem byla nepřezkoumatelnost závěrů krajského soudu, konkrétně nejasnost, zda závazně posoudil otázku „vhodnosti“ daného služebního místa a dospěl k závaznému závěru o jeho „nevhodnosti“, nebo zda tuto otázku v konečném důsledku nechal otevřenou, a tedy na novém uvážení (posouzení) žalovaného.

[4] Krajský soud proto ve věci rozhodoval podruhé, přičemž rozsudkem ze dne 28. 4. 2023, č. j. 31 Ad 15/2020 - 212, žalobě opětovně vyhověl a zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak služebního orgánu.

[5] Soud většinu žalobních námitek shledal nedůvodnými; přisvědčil však žalobkyni v tom, že služební místo odborného rady v oddělení OZE pro ni nebylo ve smyslu § 62 zákona o státní službě vhodné. Upozornil přitom, že její dosavadní práce na Energetickém regulačním úřadu spočívala především ve výkonu manažerských, rozhodovacích a řídicích kompetencí, kdežto místo odborného rady vyžaduje především odborné znalosti. Soud rovněž přihlédl k tomu, že před nástupem na Energetický regulační úřad pracovala rovněž na manažerské pozici, a „řadové“ místo odborného rady tak pro ni není vhodné.

[6] Kasační soud však rozsudkem ze dne 3. 10. 2023, č. j. 1 Ads 79/2023 - 47, zrušil i tento druhý rozsudek krajského soudu, neboť ke kasační stížnosti žalovaného dospěl k opačnému závěru než krajský soud, tj. k závěru o vhodnosti nového služebního místa (v podrobnostech viz body 27 a následující daného rozsudku).

[7] Krajský soud následně rozhodl ve věci potřetí, a to rozsudkem ze dne 15. 12. 2023, č. j. 31 Ad 15/2020 - 282 (nyní přezkoumávaným kasačním soudem), ve kterém žalobu zamítl.

[8] V průběhu řízení před krajským soudem vyšlo najevo, že poté, co krajský soud rozsudkem č. j. 31 Ad 15/2020 - 178, napadené správní rozhodnutí zrušil, vydal žalovaný dne 9. 11. 2022, rozhodnutí č. j. MV-2883-41/SR-2020 (tedy druhé – nové – rozhodnutí o podaném odvolání), jímž prvostupňové rozhodnutí zrušil (vázán právním názorem krajského soudu). Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 22. 2. 2023, č. j. 05790-91/2015-ERU, zařadil stěžovatelku (žalobkyni) podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě mimo výkon státní služby z organizačních důvodů (toto rozhodnutí však není předmětem tohoto soudního řízení).

pokračování

[9] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti žalobou napadeného (původního) rozhodnutí žalovaného. Uzavřel přitom, že jakkoliv existence dvou (navíc rozdílných) rozhodnutí není sice žádoucí, neznamená to však nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí (s ohledem na zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – viz výše). Následně neshledal ani jiné důvody pro vyslovení nicotnosti prvostupňového, nebo napadeného rozhodnutí správních orgánů, které namítala žalobkyně. Uvedená rozhodnutí neshledal ani nepřezkoumatelná.

[10] Nedůvodnými shledal i další námitky žalobkyně zpochybňující zejména vhodnost nového služebního místa, absenci podkladů pro dané rozhodnutí, napadající převedení žalobkyně na služební místo na jiném služebním působišti, neprojednání převedení na nové služební místo a další uplatněné námitky.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[12] V ní nejprve upozornila, že krajský soud při rozhodování ve věci v pořadí druhým rozsudkem č. j. 31 Ad 15/2020 - 212, a následně i Nejvyšší správní soud nezohlednily, že vydaly své rozsudky v době, kdy již neexistovalo původní prvostupňové rozhodnutí správního orgánu a tedy ani rozhodnutí žalovaného. Tento stav trval i v době, kdy krajský soud rozhodl ve věci v pořadí třetím rozsudkem č. j. 31 Ad 15/2020 - 282. Zrušením (druhého) rozsudku krajského soudu č. j. 31 Ad 15/2020 - 212, rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ads 79/2023 - 47, totiž nemohlo dojít k obžिवnutí prvostupňového rozhodnutí (č. j. 05790-55/2015-ERU). Jinak řečeno, zrušením rozsudku krajského soudu č. j. 31 Ad 15/2020 - 212, nemohla být nijak dotčena skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí (č. j. 05790-55/2015-ERU) bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného č. j. MV-2883-41/SR-2020, které je i stále platné a účinné.

[13] Napadené rozhodnutí žalovaného tak bylo v řízení před krajským soudem (v době vydání nyní napadeného rozsudku) nepřezkoumatelné, neboť chybí jeho zásadní část v podobě prvostupňového rozhodnutí (č. j. 05790-55/2015-ERU), které s ním tvoří při soudním přezkumu jeden celek. Napadeným rozhodnutím (č. j. MV-2883-18/OSK-2020) bylo totiž prvostupňové rozhodnutí (č. j. 05790-55/2015-ERU) pouze potvrzeno, a proto samostatně napadené rozhodnutí není přezkoumatelné; chybí podstatná část jeho odůvodnění. Stěžovatelka je proto přesvědčena, že napadené rozhodnutí mělo být rozsudkem krajského soudu zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí, které nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí.

[14] V této souvislosti stěžovatelka uvedla, že v době, kdy krajský soud rozhodoval o žalobě proti napadenému rozhodnutí rozsudkem č. j. 31 Ad 15/2020 - 282 (tj. jeho třetím rozsudkem), bylo o odvolání stěžovatelky proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaným rozhodnuto pravomocně dvakrát. Existovalo totiž jednak napadené rozhodnutí (č. j. MV-2883-18/OSK-2020) potvrzující prvostupňové rozhodnutí

(č. j. 05790-55/2015-ERU), které „obživlo“ na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ads 79/2023 - 47, a zároveň již v té době existovalo rozhodnutí žalovaného č. j. MV-2883-41/SR-2020 rušící prvostupňové rozhodnutí (č. j. 05790-55/2015-ERU). Tím byla porušena zásada *non bis in idem*. Kolizi těchto dvou rozhodnutí teoreticky mohl žalovaný odstranit v případě zahájení přezkumného řízení, to však žalovaný neučinil včas a lhůta pro zahájení daného řízení tak již uběhla. Za tohoto stavu tak popsanou kolizi může odstranit jedině zrušující rozsudek krajského soudu, který měl z tohoto důvodu její žalobě vyhovět a napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Neučinil-li tak soud, postupoval dle stěžovatelky nezákonně.

[15] V další části kasační stížnosti namítla, že v části VIII.II.A a VIII.II.B žaloby navrhla na podporu svých žalobních tvrzení řadu důkazů; krajský soud se těmito důkazními návrhy nijak nezabýval, neprovedl je, jejich neprovedení však nijak neodůvodnil. Neodůvodněné neprovedení účastníkem navrhovaných důkazů (tzv. opomenuté důkazy) přitom představuje pochybení soudu, které založí nejen nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, ale současně i jeho nezákonnost, neboť se jedná o porušení práva účastníka řízení na spravedlivý proces garantovaného v čl. 36 odst. 1 Listiny základní práv a svobod.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nepřijatelnou a navrhuje proto její odmítnutí. Ke kasační stížnosti samotné dodal, že je dle něj nedůvodná v každém případě. Odkázal v této souvislosti na napadený rozsudek, se kterým souhlasí. Dodal, že vydal rozhodnutí ze dne 9. 11. 2022, č. j. MV-2883-41/SR-2020, v reakci na první rozsudek soudu, který jej zavázal k tomu, aby ve věci znovu rozhodl a řídil se přitom závazným právním názorem soudu. Žalovaný přitom nemohl postupovat jinak, než v intencích prvního rozsudku konat a postupovat dále v řízení, a to bez ohledu na to, že ve věci podal kasační stížnost, kterou napadl první rozsudek a která nemá odkladný účinek. Pokud by žalovaný daný rozsudek nerespektoval a řádně nepokračoval v řízení, mohlo by se jednat o nečinnost správního orgánu, proti níž se stěžovatelka mohla bránit, což ostatně učinila (viz usnesení ze dne 22. 12. 2022, č. j. MV-2883-44/SR-2020, kterým žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatelky o uplatnění opatření proti nečinnosti).

[17] S krajským soudem výslovně souhlasí v tom že, existence dvou správních rozhodnutí v téže věci je bez pochyb stavem nežádoucím; to však nemá vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu v projednávané věci, a nemá ani za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Žalovaný se ztotožňuje se soudem, že je na něm nežádoucí situaci procesně vypořádat pomocí použití mimořádných opravných prostředků. V této souvislosti nesouhlasí s argumentací stěžovatelky o uplynutí subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení, kterou dle něj počítá chybně. Rovněž v reakci na kasační argumentaci uvedl, že v úvahu pro odstranění „nežádoucího stavu“ připadá nejenom přezkumné řízení, ale též obnova řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas a osobou oprávněnou.

pokračování

[19] V § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je limitována možnost účastníků řízení napadnout opakovanou kasační stížností nový rozsudek krajského soudu vydaný poté, co jeho předchozí rozsudek Nejvyšší správní soud zrušil. Dle zmíněného ustanovení je nepřipustná kasační stížnost proti rozsudku, kterým krajský soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[20] Účelem § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je zamezit bezúčelnému řetězení kasačních stížností a prodlužování řízení v případech, ve kterých Nejvyšší správní soud ve věci již svůj závazný právní názor vyslovil [nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005 sp. zn. IV. ÚS 136/05 (N 119/37 SbNU 519)]; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>]. Rovněž Nejvyšší správní soud je totiž až na výjimky vázán v řízení o opakované kasační stížnosti právním názorem vyjádřeným v jeho předchozím kasačním rozsudku vydaným v dané věci.

[21] Výjimkami z této vázanosti je dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 926/19 např. změna ve zjištěném skutkovém stavu v důsledku doplnění dokazování, změna či zrušení aplikovaného právního předpisu či vyslovení protiústavnosti předpisu Ústavním soudem za situace bránící použití původního předpisu, případně podstatná změna judikatury na úrovni, kterou by krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu byl povinen zohlednit ve svém rozhodnutí [usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008 č. j. 9 Afs 59/2007 - 56 (1723/2008 Sb. NSS); rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>].

[22] V případě, že předchozí a opakovanou kasační stížnost podává tatáž osoba, dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. budou nepřipustné v opakované kasační stížnosti i ty námitky, jež vůbec nebyly uplatněny v předchozí kasační stížnosti (a Nejvyšší správní soud se jimi tedy nezabýval, nejde-li současně o námitky posuzované ex offa), ale mohly zde být uplatněny. K použití § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. postačí pouhá možnost jejich uplatnění v předchozí kasační stížnosti (viz výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009 - 165, bod 28).

[23] Jinak tomu je v situaci, ve které předchozí kasační stížnost ve věci podal jiný účastník; zde první a druhou kasační stížnost podal žalovaný správní orgán, a třetí kasační stížnost podala žalobkyně z řízení před krajským soudem. Podá-li „opakovanou“ kasační stížnost účastník řízení (osoba zúčastněná na řízení) odlišný od toho, který podal kasační stížnost první, nelze stěžovateli, který podal tuto další (opakovanou) kasační stížnost, přičítat k tíži, že neuplatnil své námitky již v předchozím řízení o první kasační stížnosti, jejíž obsah formuloval někdo jiný (usnesení Ústavního III. ÚS 926/19 7 soudu ze dne 19. 5. 2015 sp. zn. II. ÚS 808/13, bod 21.; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 6 Afs 102/2016 - 26, bod 22).

[24] Nutno však zdůraznit, že použití § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nebrání samotná skutečnost, že předchozí a následnou kasační stížnost podali rozdílní účastníci před krajským soudem či osoby zúčastněné na řízení. Byla-li určitá právní otázka Nejvyšším správním soudem plně ve věci vyřešena k předchozí kasační stížnosti někoho jiného, mohou i osoby odlišné od původního stěžovatele k této otázce v následné kasační stížnosti přípustně

namítat jen to, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Omezení dané v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se tak netýká odlišného stěžovatele podávajícího následnou kasační stížnost v případě, že k předchozí kasační stížnosti jiného stěžovatele se určitou námitkou (či právní otázkou) nemohl Nejvyšší správní soud zabývat a nezabýval se jí.

[25] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost stěžovatelky není nepřijatelná (jak nesprávně argumentoval žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti).

[26] Kasační stížnost však **není** důvodná.

[27] Jak již kasační soud shrnul výše, poté, co krajský soud rozsudkem č. j. 31 Ad 15/2020 - 178, napadené správní rozhodnutí zrušil, vydal žalovaný dne 9. 11. 2022 rozhodnutí č. j. MV-2883-41/SR-2020 (tedy druhé - nové – rozhodnutí o podaném odvolání), jímž prvostupňové rozhodnutí zrušil (vázan právním názorem krajského soudu). Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 22. 2. 2023, č. j. 05790-91/2015-ERU, zařadil stěžovatelku (žalobkyni) podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě mimo výkon státní služby z organizačních důvodů (toto rozhodnutí však není předmětem tohoto soudního řízení).

[28] Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že jelikož žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, následně „obživlé“ rozhodnutí žalovaného (v důsledku zrušení rušícího rozsudku krajského soudu č. j. 31 Ad 15/2020 - 178) je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje podstatnou část odůvodnění, které se nacházelo v onom zrušeném prvostupňovém rozhodnutí. V této souvislosti též uvedla, že o jejím odvolání pak existují rovněž i dvě rozhodnutí žalovaného (první potvrzující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a druhé toto rozhodnutí zrušující).

[29] Tato a navazující úvaha stěžovatelky je však chybná. Již krajský soud v bodech 32 a následujících napadeného rozsudku uzavřel, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Tento argument však stěžovatelka tvrdošjně pomíjí i v podané kasační stížnosti.

[30] Nejvyšší správní soud však se závěrem krajského soudu souhlasí. V této souvislosti lze doplnit (a upřesnit), že krajský soud v době vydání druhého a třetího rozsudku (tj. č. j. 31 Ad 15/2020 - 178, a č. j. 31 Ad 15/2020 - 212) posuzoval napadené rozhodnutí ke dni jeho vydání, tj. ke dni 14. 7. 2020. K tomuto datu bezesporu existovalo odkazované prvostupňové rozhodnutí, které spolu s druhostupňovým rozhodnutím tvořilo jeden celek. K danému datu zde nebylo ani pozdější rozhodnutí žalovaného, kterým následně došlo ke zrušení prvostupňového správního rozhodnutí o převedení stěžovatelky na nové služební místo.

[31] Nesprávná je proto argumentační linie stěžovatelky, která vychází z předpokladu, že druhostupňové rozhodnutí v době vydání druhého a třetího rozsudku krajského soudu (nahlíženo optikou § 75 s. ř. s.) existovalo bez původního prvostupňového rozhodnutí.

pokračování

[32] Nejvyšší správní soud uvádí, že argumentační linka stěžovatelky je neudržitelná již ze své samotné podstaty.

[33] Usnesením ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS, rozšířený senát správním orgánům stanovil povinnost, aby v případě zrušujícího rozsudku krajského soudu pokračovaly v řízení a řídily se přitom závazným právním názorem krajského soudu, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Tento právní názor je v judikatuře kasačního soudu stále zastáván (rozsudky NSS ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015 - 41, bod 14, nebo ze dne 1. 10. 2021, čj. 5 As 108/2021 - 61, bod 28). Ostatně sama stěžovatelka ve věci podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti (o té bylo rozhodnuto rozhodnutím č. j. MV-2883-44/SR-2020 ze dne 22. 12. 2022). Žalovaný tedy byl povinen ve věci vydat nové rozhodnutí, přičemž byl vázán právním názorem krajského soudu o nevhodnosti nového služebního místa. Musel tedy vydat nové rozhodnutí, kterým zrušil původní prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

[34] Když následně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalovaného a zrušil (zrušující) rozsudek krajského soudu (č. j. 31 Ad 15/2020 - 178) se řízení (zcela legitimně) dostalo do stavu, ve kterém zde fakticky existovala dvě rozhodnutí o jednom odvolání žalobkyně (původní rozhodnutí žalovaného, potvrzující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a pozdější -opačné - rozhodnutí žalovaného). Optikou argumentace stěžovatelky by první druhostupňové rozhodnutí žalovaného nemohlo v následném soudním přezkumu před krajským soudem (po zrušení prvního rozsudku krajského soudu č. j. 31 Ad 15/2020 - 178, ze strany kasačního soudu) obstát nikdy, neboť by postrádalo (vždy) ono prvostupňové rozhodnutí (zrušené pozdějším - druhým - rozhodnutím žalovaného). V takovém případě by krajský soud musel vždy přistoupit ke zrušení žalobou napadeného (prvního) rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a žalobce by tedy byl ve sporu vždy úspěšný, ačkoliv by rozhodnutí žalovaného bylo jinak zcela zákonné.

[35] Stejně tak by musel soud dle argumentace stěžovatelky vždy přistoupit ke zrušení (prvního) napadeného rozhodnutí žalovaného proto, aby odstranil dualitu druhostupňových správních rozhodnutí (jak stěžovatelka namítá v další části kasační stížnosti). Žalovaný by tak byl vždy „již z principu“ zbaven možnosti udržet své, byť zákonné a správné, rozhodnutí a domáhat se tak efektivní nápravy nesprávného rozhodnutí krajského (městského) soudu v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Tyto závěry jsou však zjevně nesprávné a shora popsáním „absurdním“ důsledkům brání již odkazovaný § 75 odst. 1 s. ř. s, dle něhož krajský soud rozhoduje dle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (tj. původně napadeného - obživlého - rozhodnutí). V takovém případě soud přezkoumá původní napadené rozhodnutí žalovaného spolu s (tehdy existujícím) správním rozhodnutím orgánu prvního stupně. Pro účely daného soudního řízení (z pohledu § 75 s. ř. s.) nebude rovněž existovat ani druhé (pozdější) protichůdné rozhodnutí o odvolání, které by působilo překážku *non bis in idem* (k tomu viz dále).

[36] V této souvislosti nelze pominout existenci bohaté judikatury NSS, podle které vedle sebe mohou existovat dvě správní rozhodnutí v téže věci, byť jde o krajně nežádoucí

jev (např. rozsudek ze dne 10. 10. 2013, čj. 9 Afs 71/2012 - 34, či ze dne 18. 7. 2019, čj. 2 Afs 249/2017 - 66). Podle citované judikatury tato skutečnost nemá za následek zmatečnost řízení či nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku. Hrozba existence dvou správních rozhodnutí vydaných v téže věci ani sama o sobě není důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[37] Výše uvedená judikaturní východiska potvrdil rozšířený senát i v nedávném usnesení ze dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020 - 66, ve kterém s odkazem na shora uvedenou judikaturu shodně uvedl, že správní orgán musí pokračovat v původním správním řízení, bylo-li jeho rozhodnutí zrušeno. Možné nežádoucí účinky přitom nejsou samy o sobě ani důvodem pro to, aby byl kasační stížnosti žalovaného přiznán odkladný účinek. Dle kasačního soudu tím spíše pak dodržení uvedených pravidel nemůže vést ke zrušení druhostupňového rozhodnutí ze strany správního soudu v následném soudním řízení. V odkazovaném rozsudku rozšířeného senátu tento výslovně počítá se situací, ve které „v důsledku povinnosti správního orgánu respektovat pravomocný rozsudek krajského soudu a výjimečnosti přiznávání odkladného účinku se ovšem správní orgány budou pravidelně dostávat do situace, kdy sice podají kasační stížnost, ale zároveň budou nuceny jednat v souladu s tímto rozsudkem. Budou tedy například muset vydat nová správní rozhodnutí, ustát s nečinností či jiným zásahem, nebo vydat nové opatření obecné povahy. Správní orgány tak mají zpravidla právní povinnost upravit své jednání, o němž rozhodoval krajský soud, a obvykle tak musí učinit dříve, než bude projednána jejich kasační stížnost.“. Přičemž zde uzavřel, že v takovém případě nedochází k odpadnutí předmětu řízení o kasační stížnosti.

[38] Jakkoliv judikatura kasačního soudu uvádí, že existence vícero protichůdných rozhodnutí je nežádoucí stav, zároveň akcentuje, že je na žalovaném, aby danou situaci vyřešil (viz například rozsudek ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015 - 41, nebo usnesení ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 Azs 254/2020 - 101).

[39] Podle odkazovaného rozsudku č. j. 2 Azs 307/2015 - 41, pak platí, že jsou-li v téže věci vydána dvě správní rozhodnutí v důsledku kasace pravomocného zrušujícího rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem, může správní orgán zrušit později vydané správní rozhodnutí v přezkumném řízení pro rozpor s právním principem *non bis in idem*, popřípadě s § 48 odst. 2 správního řádu (shodně též rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 206/2017 - 45). Rozsudek č. j. 2 Azs 307/2015 - 41, na který odkazuje též stěžovatelka, tak výslovně hovoří o zrušení pozdějšího rozhodnutí žalovaného (přičemž zde může dojít k prolomení § 75 s. ř. s.), nikoliv prvního z nich, jak nesprávně uvádí.

[40] Na možnost vedení přezkumného řízení přitom odkazuje jak stěžovatelka, tak žalovaný, byť se dále neshodnou v posouzení, zda je vedení tohoto řízení v nyní souzené věci s ohledem na běh lhůt možné. K této hypotetické diskusi se však soud nebude nyní vyjadřovat, neboť by tím značně vykročil z předmětu řízení, kterým je přezkum rozsudku krajského soudu posuzující rozhodnutí žalovaného o zařazení stěžovatelky na nové služební místo. Nejvyšší správní soud nemůže předjímat, jaký postup a „kdy“ žalovaný pro odstranění této nežádoucí situace zvolí. Úkolem soudů ve správním soudnictví není řešení hypotetických otázek, nýbrž poskytování ochrany proti skutečným zásahům veřejné moci do veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Pokud se námitky

pokračování

netýkají souzeného případu, ale popisují situace, které mohly nastat toliko teoreticky (ale reálně nenastaly), pak není smyslem kasačního řízení tyto námitky obsáhle hodnotit a vyslovovat k nim abstraktní závěry (srovnej rozsudky kasačního soudu ze dne 16. 2. 2018, č. j. 4 As 236/2017 30, ze dne 14. 8. 2020, č. j. 9 Afs 154/2020 33, ze dne 8. 12. 2016, č. j. 9 As 134/2016 29, ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 Afs 8/2011 151, či usnesení ze dne 24. 6. 2021, č. j. 7 Azs 51/2021 24).

[41] V další části kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že krajský soud se nijak nevypořádal s jejími důkazními návrhy, které uvedla v žalobě na podporu svých tvrzení. Na povinnosti soudu vypořádat se s těmito důkazními návrhy pak nic nemění ani skutečnost, že souhlasila s projednáním věci bez nařízení jednání.

[42] Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudků ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 - 100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009 - 123, či ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72) vyplývá, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhané účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhaný důkaz neprovedl. Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80). Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhaný, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále je myslitelný argument, podle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací kapacitou. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89). Absence věcné úvahy soudu, proč považuje navrhané důkazy za nadbytečné, pak může být překlenuta pouze v případě zjevně irelevantních důkazních návrhů. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019 - 42 nebo ze dne 15. 11. 2022, č. j. 2 As 375/2020 - 99).

[43] Kasační soud souhlasí se stěžovatelkou do té míry, že povinností krajského soudu bylo reagovat na jednotlivé důkazní návrhy uvedené v žalobě. Nejvyšší správní soud se podrobně zabýval žalobkyní navrhanými důkazy v řízení před krajským soudem, přičemž dospěl k závěru, že s ohledem na řádně odůvodněné závěry krajského soudu, který odmítl argumentační linii žalobkyně a podrobně odůvodnil, proč ji považuje za nedůvodnou, však šlo o důkazní návrhy zjevně irelevantní. V takovém případě lze absenci úvah o výslovném odmítnutí provedení těchto důkazů překlenout, tj. není nezbytné rozsudek krajského soudu z tohoto důvodu zrušit.

[44] Nejvyšší správní soud ověřil z žaloby, že stěžovatelka (tehdy v postavení žalobkyně) na straně 36 žaloby navrhla provedení důkazů: I) oznámení o vyhlášení výběrového řízení na obsazení volného služebního místa ředitele sekce regulace ze dne 3. 1. 2019, č. j. 12441-2/2018-ERU, II) oznámení o vyhlášení výběrového řízení na obsazení volného služebního místa ředitele sekce regulatorních činností a mezinárodní spolupráce ze dne

20. 12. 2019, č. j. 12572-2/2019-ERU, a III) seznam neobsazených služebních míst v ERU ke dni vydání rozhodnutí č. j. 05790-55/2015-ERU a rozhodnutí č. j. MV-2883-18/OSK-2020. Tyto důkazy navrhla v souvislosti s argumentací, dle níž se domáhala převedení na služební místo ředitele sekce regulatorních činností a mezinárodní spolupráce. Tuto argumentaci však soud odmítl *en bloc* jako nesouvisející s předmětem soudního řízení, neboť v rámci přezkumu rozhodnutí o převedení na jiné služební místo se převedení na místo ředitelky sekce regulatorních činností a mezinárodní spolupráce platně dovolávat nelze (viz bod 22 napadeného rozsudku). K povinnosti vyhlásit výběrové řízení na jiná volná místa se dále vyjádřil též v bodě 78 a následujících napadeného rozsudku, kde rovněž argumentaci žalobkyně odmítl jako nedůvodnou. Za tohoto stavu provedení navrhaných důkazů I), II) a III) bylo zjevně nadbytečné, a jedná se proto o důkazní návrhy irelevantní.

[45] Na straně 45 a 46 žaloby žalobkyně dále navrhla provedení další sady důkazů (většinou výslechů svědků), jak sama uvedla, pro doložení skutečnosti, že žalovaný vyjádření odborové organizace nepovažuje za poklad pro vydání rozhodnutí a prokázání skutečnosti, že její nové služební místo pro ni je nevhodné z hlediska osobních vztahů mezi ní a představeným, resp. prokázání „šikany a nátlaku“ ze strany služebního orgánu. Krajský soud k tomu v bodě 75 rozsudku uvedl, že bylo-li správnímu orgánu předloženo stanovisko odborové organizace k převedení žalobkyně na nové služební místo, mohl stanovisko založit do spisu, neboť se do něj zakládají písemnosti, které se vztahují k projednávané věci, ve které je založen. Avšak nečinil-li tak, nejedná se o pochybení, které by mohlo mít vliv zákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť stanovisko odborové organizace není nutným podkladem rozhodnutí. Krajský soud se otázkou vhodnosti nového služebního místa zabýval v bodech 90 a následujících napadeného rozsudku. Zde mimo jiné odkázal na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v druhém zrušujícím rozsudku č. j. 1 Ads 79/2023 - 47, kde kasační soud otázku „vhodnosti“ nového služebního místa závazně posoudil. Důkazní návrhy směřující k prokázání osobních vztahů mezi stěžovatelkou a jejími představenými se tak staly zjevně irelevantní, neboť krajský soud byl povinen řídit se závazným právním závěrem učiněným kasačním soudem v této věci.

[46] Na straně 51 žaloby žalobkyně navrhla též výslech Mgr. L. D. za účelem prokázání, že splňuje kvalifikační předpoklady pro převedení na služební místo ředitele správy úřadu. I touto žalobní námitkou (ve které žalobkyně namítala výslovně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí) se krajský soud podrobně věnoval v bodech 81 a následujících napadeného rozsudku. Soud zde odkázal na jednotlivé konkrétní strany odůvodnění rozhodnutí žalovaného a následně uzavřel, že z daných úvah je zřejmé, z jakého důvodu nepovažoval služební místo ředitele správy úřadu za vhodné. Tyto úvahy jsou pak dle soudu plně přezkoumatelné a dostatečné. K tomu lze též odkázat dle kasačního soudu na bod 22 rozsudku, ve kterém krajský soud uzavřel, že v rámci nyní projednávané věci se nelze domáhat zařazení na konkrétní jiné služební místo. Pominout nelze ani body 66 a následující rozsudku, kde soud rovněž podrobně odůvodnil, že je na správním orgánu, na které z potenciálně vhodných služebních míst státního zaměstnance převede, přičemž může přihlídnout i k potřebám státní služby (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 - 88). Bylo by nepřiměřené požadovat po správních orgánech, aby odůvodnily nevhodnost každého volného služebního místa. Zvláště s ohledem na to, že volných služebních míst může být celá řada. Postačí proto, pokud

pokračování

při vyhledání míst postupuje v souladu se zásadou materiální pravdy, a zároveň zásadou hospodárnosti a zásadou procesní ekonomie řízení, vybere takové místo, které považuje za vhodné pro státního zaměstnance, a výběr tohoto místa řádně odůvodní. S ohledem na tyto závěry soudu lze považovat výslech Mgr. L. D. za nadbytečný a zjevně irrelevantní.

[47] Kasační soud proto uzavírá, že jakkoliv bylo povinností krajského soudu na v žalobě uvedené důkazní návrhy adekvátně reagovat a jejich neprovedení řádně odůvodnit, s ohledem na detailní odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku je zjevné, jak o nich krajský soud uvážil (byť i implicitně). Jednotlivé důkazní návrhy přitom nebyly způsobilé jakkoliv ovlivnit jednotlivé závěry krajského soudu a byly proto nadbytečné, resp. zjevně irrelevantní. Za této situace nedošlo k zásahu do práv stěžovatelky a napadený rozsudek nelze považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelný; bylo by tak nadbytečné vracet napadený rozsudek k dalšímu řízení krajskému soudu.

[48] Kasační soud pro úplnost uvádí, že si je vědom rozsudku ze dne 15. 12. 2023, č. j. 3 Ads 269/2022 - 36, ve kterém Nejvyšší správní soud v tomto jiném soudním sporu stěžovatelky zrušil rozsudek krajského soudu z důvodu nevypořádání se s navrženými důkazy (mnohdy shodnými jako v nyní souzené věci). V odkazované věci však byl zcela jiný předmět soudního řízení, pro který jsou relevantní jiné důkazní návrhy, než jsou relevantní v nyní souzené věci. Soud v dané věci akcentoval, že šlo o relevantní důkazní návrhy na podporu „hájitelných“ žalobních tvrzení, což neplatí v nyní posuzované věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[50] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu